

၅၁၆

လေအသုတ်လိုက်ကြွခြင်း

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

"ငါသွားတော့မယ်"

လေးနက်က သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတွေ့နေကျဖြစ်သော ကောင်းမြတ်ရဲ့ အိမ်လေးထဲကနေ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။ ။

"မင်းကလည်း ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ မိန်းမရပြီးမှ မင်းအချိုးတွေ ပြောင်းတယ်နော်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ပစ်ထားချင်နေတယ်"

ဖိုးချိုကပါ ဝင်ဖောက်လိုက်သော လေးနက် အိမ်ပြင်မထွက်ဖြစ်သေးဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရ၏။

"မင်းတို့ ငါ့ကို အဲဒီကိစ္စ မပြောကြရင်ကောင်းမယ်ကွာ"

"ဘာကိစ္စလဲ၊ မင်း မိန်းမကိစ္စလား"

ဖိုးချိုက သိရဲ့ သားနဲ့ တမင်ပင် ပြန်မေးသည်။ ။

"ငါ့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးပြီးသွားပြီ ဖိုးချို၊ သူတို့က တင်းခံနေတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ကြကြေးဆို တကယ်တမ်းနစ်နာတာက မိန်းကလေးပဲဆိုတာ သူတို့ မေ့နေတဲ့ ပုံပဲ"

ယောက္ခမတွေနှင့် အတူ လိုက်နေနေသော လေးနက်က မကျေမချမ်းစကားဆိုသည်။ ။ မိန်းမယူထားတာ တစ်နှစ်ကျော်ရှိပြီဆိုပေ

မယ့် ယောက္ခမနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်ဖြစ်နေသော လေးနက်ကို ဖိုးချိုတို့
တွေ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။ ။ သူ လက်ထပ်ယူထားသည့် ဝိုင်းလေးကို
လည်း အမှန်တကယ်တမ်းသာဆို အဲဒီအချိန်တုန်းက ယူဖြစ်ဖို့ အစီအစ
ဉ်မရှိသေး။

အရာအားလုံးက တလွဲတသွေချည်း ဖြစ်ခဲ့ရတော့ အဲဒီက အကျိုးဆ
က်မှန်သမျှကိုလည်း ခုချိန်မှာ လေးနက် ခံစားနေရသည်။ ။

"ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ ဆယ်နာရီလည်း ထိုးနေပြီ၊ အမေ စိတ်ပူနေ
မှာ စိုးလို့ ကွ"

"ဘယ်လို အမေဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ကောင်းမြတ်၊ မနေ့တည်းက ငါ့အိမ်မှာ ပြန်နေတယ်"

"မင်းကို ဝိုင်းလေးက ဘာမှ မပြောဘူးလား"

"ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းတွေတော့ တဝှမ်းဝှမ်းဆက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်
လည်း ငါ့မှာ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပိတ်ထားရတယ်"

ဟိုနှစ်ကောင် ဘာမှ ထပ်ပြီး အတွန့်မတတ်ခင်မှာ သူ ထွက်လာခဲ့လို
က်သည်။ ။ ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်သွားရုံနှင့် သူ့ အိမ်ကို ပြန်ရော
က်ပြီ၊ အိမ်မှာ က အမေရယ် မမကြီးရယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ စော
စောစီးစီး အိပ်ရာဝင်တတ်ကြသူများ မို့ သူအမြဲတမ်း သော့အပိုတစ်ချော
င်း ဆောင်ထားရသည်။ ။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ပြန်လာနေရတဲ့ ခံစားချက်က ဘာနဲ့ မှ မတူ။
အမြဲတမ်း ချုပ်လှောင်ထားသလို ခံစားနေရသော ဒုက္ခကနေ လွတ်မြော
က်လာခဲ့သည်။ ။ သွားလည်း သွားပြန်ပြီ စားလည်း စားပြန်ပြီ တတွတ်
တွတ် လိုက်ကြည့်ပြောဆိုနေတတ်သည့် ဝိုင်းလေး ဘေးနားကနေ ရုန်း

ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ သူဝမ်းသာနေမိပါပြီ။

"မနေ့က ငါ့ဖုန်း အဲဒီကောင်အိတ်ထဲ ပါသွားတာ၊ သွားပြန်မယူလို့ ရမလားဟ"

ကြည်သာက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောသည် ။ ချမ်းက ပခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်၏။ ဒီနေ့ မနက် ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖို့ ကြည်သာဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့ စက်ပိတ်ထားပါသည် ဆိုတဲ့ အဖြေနဲ့ သာ တိုးခဲ့ရသည် ။ ဆယ်မိနစ်လောက်နေတော့မှ လမ်းဘေးဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ကြည်သာဆက်သွယ် လာပြီး ချမ်းတို့ ခုမှ ဆုံဖြစ်သည် ။

ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် အေးအေးလူလူ သောက်ခွင့်မပေးဘဲ သူ့ဖုန်းကို စိတ်ပူနေသည့် ကြည်သာကို ချမ်း စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ အထက်ပါအတိုင်း မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောလိုက်သည် ။

"နင့်ကိုငါက သွားမယူနဲ့ လို့ များ ပြောမိလို့ လား ကြည်သာရယ်၊ ကော်ဖီလေးဘာလေး အေးအေးချမ်းချမ်း သောက်ပါရစေဦး"

"အေးပါ သောက်ပါ ငါကရော ဘာများ ပြောနေလို့ လဲ"

"ဘာမှ သာ မပြောတယ်၊ ငါတော့ နားငြီးလို့ သေတော့မလား"

"ဒါကတော့ဟာ"

ခုလိုကျတော့လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခပ်နွေးနွေးသာ ကျန်တော့သော ကော်ဖီကို ယူသောက်သည် ။

"ငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်"

"အခု ငါသွားမှာ ယောက်ျားလေးတွေပဲရှိတဲ့ အိမ်နော်၊ နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ"

"ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ဖုန်းသွားယူတာကို အဖော်လိုက်ပေးတာပေါ့၊ တော်ကြာနေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငါနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတာကို ရောက်မလာတော့မှာ စိုးလို့ ဟေ့ သိပြီလား"

ပြောလည်း ပြော နေရာကနေလည်း ချမ်းထလိုက်သည်။ ကြည်သာခေါင်းကိုကုတ်၏။ သူဘယ်တုန်းကများ ချမ်းကို နိုင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ့သူငယ်ချင်းနေသည် ဆိုသော တိုက်လေး ဆီသို့ ချမ်းတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လေးထပ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံး အထပ်။ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တက်တူးများ ဖြင့် ပြည့်နေသည့် တစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ အဲဒီတစ်ယောက် အပါအဝင် အခန်းထဲမှာ နောက်ထပ်ယောက်ျားလေး သုံးယောက်။ အားလုံး က ချမ်းတို့ အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းများ ပင်ဖြစ်သည်။

"နင် ဒီမှာ ခဏထိုင်နေဦး"

ကြည်သာက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောကာ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျန်သည့် ယောက်ျားလေးများ သည် နောက်ကလိုက်ဝင်သွားပေမယ့် တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့သော တစ်ယောက်က အနက်ရောက်ကိုင်ကြီးများ ဖြင့် ထင်းခနဲနေအောင် ပေါ်နေသော မျက်မှန်များ အောက်ကနေ ချမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ သူဘယ်သူလဲ၊ အကြည့်တွေက ရဲတင်းလွန်းသောကြောင့် ချမ်း စိတ်ထဲပင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။

"မင်းက ချမ်းဆိုတာလား"

ဟင် သူကချမ်းနာမည်ကိုလည်း သိနေပါလား၊ ဟိုကောင် ကြည်သာ
ချမ်းအကြောင်း ဘာတွေများ ပြောထားပါလိမ့်။

"ချမ်း နာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ"

သူက ဆရာကြီးအထာမျိုး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး

"မနေ့က ကြည်သာလာတော့ မင်းအကြောင်းတွေ
တော်တော်များများ ပြောတယ်လေ"

ချမ်း ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲလား။ ကြည်သာတစ်ယောက်ကလေး
အမြဲတမ်း ပါးစပ်ဖွာလွန်းသည် ။ ချမ်းရဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကိုများ
သူ လျှောက်ပြောထားတာပါလိမ့်။

"ကြည်သာက ဘာတွေပြောတာလဲ"

ချမ်းအသံက အနည်းငယ် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေမှာ တော့
ကျိန်းသေပါတယ်။ နဂိုတည်းကလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလို ညင်
ညင်သာသာ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း မပြောတတ်သည့် ကြားက ခုလိုမျိုး ကို
ယ်မသိသော လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို သိနေပါသည် ဆိုသည့် အနေ
အထားမှာ ချမ်းအသံက ဘယ်လိုမှ ပုံမှန်ထွက်မလာနိုင်။

"မင်းကစိတ်ကြီးတဲ့ ပုံပဲနော်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ကြည်သာက မင်းမကော
င်းကြောင်း ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း
လောက်ပဲ ပြောပြတာပါ"

ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်ပြီး လူကို အားမနာတမ်းကြည့်ကာ
ပြုံးပြုံးကြီးပြောနေသည့် ထိုလူကို ချမ်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။
ထိုအချိန်မှာ ပဲ အခန်းထဲကနေ ကြည်သာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ကြည်
သာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ချမ်း နေရာမှ ထ

လိုက်သည်။ ။

"နင်ဖုန်းရပြီဆို သွားရအောင်"

"အေးပါဟ"

ကြည်သာက လက်ထဲမှာ ပါလာသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး ချမ်းကို စကားလာပြောသည့် လူလက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုလူကလည်း တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ဘေးမှ ပြတင်းပေါက်ဘောင်လေးပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဟာ ငါ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တင်ထားတယ်နော်၊ ပြီးမှ ပျောက်လို့ ရှာမနေကြနဲ့ ဦး"

ဆေးပြင်းလိပ်လေးတစ်လိပ်ကိုတောင် တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှသော ယောက်ျားတွေအားလုံး မျှသောက်နေကြတာလား၊ ချမ်းစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ငါလည်း လိုက်မယ်ကြည်သာ"

"မင်းက ဘယ်လိုလိုက်မှာ လဲ လေးနက် ၊ နေခဲ့စမ်းပါကွာ"

"မင်းတို့ ကရော ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ငါနဲ့ ချမ်းနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ ကွ"

"ဒါဆို ငါလည်း လိုက်မယ်လေကွာ"

"ဟာ လေးနက် မင်းအဲဒီလို မလုပ်နဲ့ ကွာ၊ ချမ်းနဲ့ တူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ကို ငါ ဘယ်လောက်တောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရထားတာလဲ သိလို့ လား"

"တော်ပြီ မင်းကိုမပြောတော့ဘူး၊ ဒီက ချမ်းကိုပဲ ပြောတော့မယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်နော် ချမ်း"

လေးနက်ဆိုသည့် လူက ကြည်သာကို စိတ်မရှည်စွာပြောလိုက်ပြီး ချမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည် ။ ဘယ်လိုလူလဲ။ သူနဲ့ ချမ်းက ခုမှ တွေ့ဖူးတာကို။

ချမ်းမသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည် ။ ချမ်းနောက်ကနေ ကြည်သာပါ လိုက်ထွက်လာ၏။

"နင့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး လား၊ ခေါ်ရင်ခေါ် လိုက်လေ"

"အာ ဘာလို့ ခေါ်ရမှာ လဲဟ"

"နင့်ကိုလည်း ငါကတမင်ပြောနေတာ"

"နင်က ဘာလို့ တမင်ပြောတာတုန်း"

"နင်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ် ကြည်သာ"

လမ်းလျှောက်နေတာကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကြည်သာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။ သူနဲ့ ရှင်းစရာရှိတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပုံပါပဲ။

"ငါတို့ နှစ်ယောက် ဘာရှင်းစရာရှိလို့ လဲ ချမ်းရဲ့ "

"ရှင်းစရာရှိတာပေါ့ နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အကြောင်းတွေကို အဲဒီလူတွေ ဆီ လျှောက်ပြောထားတာလဲ"

"ငါက နင့်အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောတယ်ဟုတ်လား၊ နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ"

"ဘယ်သူပြောရမှာ လဲ ခုနက နင့်သူငယ်ချင်း လေးနက်ဆိုလားဘာလားလေ၊ သူပြောတာပေါ့"

"လေးနက် ဟုတ်လား၊ သူက နင့်ကို ဘာပြောတာလဲ"

ကြည်သာ မျက်လုံးပြုံးမျက်ဆန်ပြုံးနှင့် မေးသည်။ ။

"နင် သူတို့ ကို ဘာပြောခဲ့လဲ "

"ငါနဲ့ အခုတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက ချစ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောခဲ့တာပါ အဟီး"

ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး စပ်ဖြဖြလုပ်ကာ ကြည်သာဆိုသည် ။ ချမ်းက မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။

"နေပါဦး နင်က ငါ့ကို နင်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ ထင်နေတာလား"

" မဟုတ်ဘူး လားလို့ "

အဲဒီ ကြည်သာတစ်ယောက်ကတော့ ချမ်း ပြောတာဆိုတာကို တော်တော်လေး ခံချင်နေပုံရပါသည် ။ ချမ်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးတွင် ထောက်လိုက်၏။

"ဒီမှာ ကြည်သာ နင့်ကိုတစ်ခွန်းပဲပြောမယ်၊ အခုလိုမျိုး ငါကနင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေတာကို တစ်မျိုးတွေ လျှောက်ထင်မနေနဲ့ ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း နင့်အထင်တွေ လိုက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါနဲ့ နင်နဲ့ တွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်း ပဲဟုတ်ပြီလား"

"အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ချမ်းရယ်"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည်သာဆိုတော့ ချမ်းက နှာခေါင်းရှုံ့မိသည် ။ ကြည်သာတစ်ယောက်ကလေ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ တည်တည်တံ့တံ့ မနေ။ စကားဆိုလည်း အမြဲတမ်း လျှောက်ပြောတတ်သည် ။ မျက်နှာအမူအရာကလည်း ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတက်၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကောင်းကွက်လေးတစ်ခုက

အမြဲတမ်း အကူအညီပေးတတ်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
။

ဒါကြောင့် လည်း ချမ်းနဲ့ ခုလို သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရတာပေါ့။

"အဲဒီလိုကလွဲရင် ငါ့မှာ ပြောစရာမရှိဘူး ကြည်သာရယ်"

ချမ်းကလေအေးလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့
သူခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ။ ကြည်သာနဲ့ က ကျောင်းမှာ အတူတူ
တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ပြီး ဟိုတလောကတော့ ချမ်းကို ရည်းစားစကားပြော
ထားသည်။ ။ ချမ်းက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အရင်လိုပဲ သူငယ်ချင်း
တွေ အတိုင်း ခင်ခင်မင်မင်နေခဲ့၏။

ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကား လာပြောထားသည့် လူဆိုပြီး ရှိုးတိုးရှန့်တ
နဲ့ ရှောင်ခွာခွာနေခြင်းမျိုးတွေလည်း ချမ်းမှာ မရှိ။ အရင်လို
အခေါ်အပြောမပျက်ခဲ့သည် ကို ကြည်သာက တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွား
မှာ တော့ ချမ်းမလိုလားတော့ပါ။

"နင် ငါနဲ့ ရုပ်ရှင်တူတူကြည့်ဦးမှာ လားဟင် ချမ်း"

"ကြည့်မှာ ပေါ့ ဘာလို့ မကြည့်ရမှာ လဲ၊ လာ သွားမယ်၊ ဒီကားက နာ
မည်ကြီးတော့ လက်မှတ်မရမှာ တောင် စိုးရိမ်ရတယ်၊ မြန်မြန်သွားပြီး
ဝယ်ထားမှ စိတ်ချရမှာ "

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ချမ်း ပြောလိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံများ ဘက်သို့ ခြေ
လှမ်းကို ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက်လေးသွားလိုက်လျှင် ကြည်သာလ
ည်း အပြေးကလေးပါလာခဲ့၏။

ချမ်းကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့်
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေတတ်ပြီး ယောက်ျားလေးများ နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက လူကြီးသူမတွေ အထင်သေးခြင်းကို အမြဲခံရသည်။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ပေါင်းဖူးသည့် သူငယ်ချင်းအားလုံးကတော့ ချမ်းအကြောင်းကို သိကြပါသည်။

ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းများ ပေမယ့် ကလက် တက်တက် နေခြင်းတော့မဟုတ်။ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ချမ်းကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်နေထိုင်မှုစရိုက်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အဆိုးမမြင်ခဲ့ပါ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြောကိုယ်ကောင်းနေရင် ခေါင်းဘယ်မှ မရွေ့ဘူးလို့ လက်ခံထားခဲ့သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

"သမီးလေး ပြန်လာတာ နောက်ကျတယ်နော်"

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် အတူနေ အဒေါ်အပျိုကြီးက ဆီးပြောသည်။ ချမ်းက လက်ထဲမှာ ပါလာသော ဖုန်းလေးကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီ တန်းဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ အနောက်ကပါလာသော အန်တီမေ့ခြေသံကို ကြားရသည်။

"ထမင်းစားမလို့ လား သမီး၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်က အေးနေပြီ အန်တီမေ ပြန်နွေးပေးထားမယ်၊ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ သွားလဲချည်"

ချမ်းရဲ့ အခန်းလေးက အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။ ဟိုးအရင်က ဟောင်ကောင်တိုက်လိုမျိုးမို့ တစ်ခန်းတည်းဆိုပေမယ့် အထပ်နှစ်ထပ်နှင့် နေရထိုင်ရ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ အောက်ထပ်မှာ အ

နံတီမေ နေပြီး အပေါ်ထပ်က ချမ်းနေသည် ။

ဟိုဘက်ဘေးခန်းမှာ တော့ ချမ်းရဲ့ အဒေါ်အငယ်ဆုံး အန်တီမေညီမ အန်တီလေးတို့ မိသားစုနေ၏။

ချမ်းရဲ့ မိဘများ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက်မှာ အဘိုးအဘွားလက်ထက် တုန်းက အမွေအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဒီတိုက်ခန်းနှစ်ခန်းကို ခွဲဝေယူ တော့ အန်တီမေနှင့် အန်တီလေးက တစ်ယောက်တစ်ခန်းရသည် ။ ချမ်း ကိုတော့ အပျိုကြီးဖြစ်သည့် အန်တီမေက ခေါ်ယူထားခဲ့ခြင်းပါ။ အန်တီ မေမှ ခေါ်မထားရင်လည်း အန်တီလေးနဲ့ ချမ်းက အဆင်မပြေ။ ချမ်းရဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ဂရုတစိုက်ပြောဆိုတတ်ခြင်းမရှိသည့် အပြုအမူတွေ ကို အန်တီလေးက သဘောမကျ၊ ဒါကြောင့် လည်း ချမ်းနဲ့ ဆို တကျက် ကျက် ရန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

အန်တီမေနဲ့ တူတူနေရတာ ချမ်းအတွက် အအေးချမ်းဆုံးပါ။ ချမ်း က တော်ရုံတန်ရုံ ဘာစကားမှ မပြောရင်တောင် အပြစ်မဆိုတတ်။ ချမ်း လုပ်ချင်တာတွေဆိုလည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်တတ်ခြင်းမရှိ။ တော်တော် လေးအမြင်မတော်ဖြစ်လာတော့မှာ အနည်းအကျဉ်း ပြောတာဆိုတာ လောက်ပဲ ရှိသည် ။ ဒါတောင်မှ သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော ချမ်းက နား ထောင်တတ်တာမဟုတ်။

အမှန်တကယ်တမ်း ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း ဘာဖြစ် လို့ ဒီလိုတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နားမလည်ခဲ့။ မိဘတွေငယ်ငယ်တည်း က ဆုံးပါးသွားတော့ ချမ်းတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ခဲ့သည် ။ အိမ် မှာ ဆိုလည်း အန်တီလေးက ဟိုဟာမလုပ်ရ ဒီဟာမလုပ်ရ အမြဲတားမြ ခ်နေတော့ ချမ်းအတွက် အနေရအထိုင်ရ သိပ်ခက်ခဲခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွေ မှ စကာချမ်းရဲ့ ပျော်ရွှင်ရာနေရာသည် သူငယ်ချင်းများ ရှိသော ကျောင်း

မှာ သာဖြစ်ခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သာဆို
ချမ်းပြောချင်တာတွေပြောလျက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတတ်သည် ။
အိမ်ပြန်ရောက်လာရင်တော့ချမ်း ဘယ်သူနဲ့ မှ သိပ်စကားမပြောခဲ့၊ ဆ
ယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက အန်တီလေးကတော့ ချမ်းရဲ့ စရိုက်ကို ပြင်
လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုကာ လက်လျှော့လိုက်သည် ။ စကားလည်း
မပြောတော့သောကြောင့် ချမ်းဘဝက ပိုလို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်လာ
ခဲ့၏။

အချိန်ရှိသရွေ့ ဘော်ဒါအပေါင်းအသင်းများ နှင့် သာ သွားလာတတ်
လာသည် ။ ဟိုးငယ်စဉ်တုန်းက တစ်ခန်းတည်းတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း
မိန်းကလေး သုံးယောက်ရှိပေမယ့် သူတို့ တွေ့နဲ့ တက္ကသိုလ်ချင်းမတူသ
ည့် အတွက် အမြဲတမ်းလည်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပင် ချမ်းတစ်
ယောက်တည်း ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ခုလက်ရှိ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်မင်
ခဲ့သော သူငယ်ချင်းအသစ်တွေကလည်း ယောက်ျားလေးများ သည် ။
ယောက်ျားလေးတစ်အုပ်နှင့် တတွဲတွဲ သွားလာနေသော မိန်းကလေးတ
စ်ယောက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရှုတ်ချချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ချမ်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။ ချမ်းဟာ မိန်းမ
ပျက်တစ်ယောက်မဟုတ်။ ကလက်တက်တက် လျှပ်ပေါ်လော်လီနေ
သော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။

အိမ်နောက်ဖေးကို ပြန်ဝင်လာလိုက်ပြီး အန်တီမေ နွေးပေးထား
သော ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်နှင့် ငါးကြော်ကို ထမင်းပန်းကန်ပေါ်
ပုံလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ တီဗွီကြည့်ရင်း ထမင်းစား
တတ်တာက ချမ်းရဲ့ ညတိုင်းအကျင့်။

"သိပ်ညဉ့်မနက်နဲ့ နော် ချမ်း၊ အိပ်ရေးပျက်တာ ကိုယ့်အတွက်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

"အင်းပါ ရုပ်ရှင်တစ်ကားပဲကြည့်မှာ ၊ အန်တီမေလည်း ချမ်းကိုမစောင့်ဘဲ အိပ်တော့ "

"တော်ကြာ ချမ်းက မီးတွေ မပိတ်ဘဲ အိပ်ရာဝင်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"မမေ့ဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်ပါ့မယ် နော်"

အန်တီမေက အပျိုကြီးဆိုသည့် အတိုင်း ကိစ္စသေးသေးလေးတွေက အစ အဲဒီလိုလိုက်ပြီး ပူပန်နေတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ချမ်းနဲ့ စကားများ ရတာ အဲဒါတွေပေါ့။ ဘာမှ မဟုတ်တာလေးတွေက အစလိုက်စိတ်ပူပန်နေတတ်တော့ ချမ်းက စိတ်မရှည်တော့လျှင် သူ့ကိုပြောပစ်လိုက်ရော။ ထိုအခါ ချမ်းက သူ့ကိုပြန်ခံပြောပါတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတတ်သေးသည် ။

"ဒါဆို အန်တီမေ အိပ်ပြီနော်"

အန်တီမေ အိပ်ရာထဲဝင်သွားတော့မှ ပင် သရဲကားကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြည့်ရတော့၏။ ဒီလိုမျိုး အသံဗလံတွေ ဘာမှ မရှိသည့် ညမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း သရဲကားကြည့်ရတာ လောက်ကောင်းသည့် အရသာ ရှိဦးမလား။ ချမ်းကတော့ အဲဒါကို သဘောကျသည် ။

ကြည်သာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ကုတ်လိုက်မိသည် ။ ဒီကောင်တွေအားလုံးပေါင်းပြီး သူ့ကို ဝိုင်းရစ်ကြပြီဆို သူ ဘယ်တော့

မှ မနိုင်။ ခုလည်း ကောင်းမြတ်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ သူ့ကို လေးနက် ဦးဆောင်သော သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းစားနေကြသည်။ ။

"မင်းက သူငယ်ချင်းချင်း ကျောတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ဖိုးချိုက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ။

"မင်းနဲ့ တွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ငါတို့ ကို ဖောတာ ဘာသဘောလဲ၊ အထင်ကြီးအောင်လို့ လား"

ဒါက ကောင်းမြတ် အပြော၊ ဒီကိစ္စမှာ ကြည်သာ လေပေါမိတာ တော့မှန်ပါသည်။ ။ ချမ်းကို သူနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် ဒီကောင်တွေကို ပြောထားခဲ့မိသည်။ ။ ဟိုနေ့က ချမ်းကို ယ်တိုင်လေးနက်ရှေ့မှာ ငြင်းဆန်သွားတော့ ကြည်သာ ဆက်ဖောလို့ မရတော့ဘဲ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေ၏။

"ဟုတ်တယ်ကွာ ချမ်းနဲ့ ငါက ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းက ငါ့ကို ခင်ခင်မင်မင်ရှိတာတော့ မင်းတို့ အမြင်ပဲလေ"

"ဒါကတော့ မင်းက သူ့ကိုအရင်ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာကိုး၊ ငါတို့ နဲ့ လည်း သိသွားရင် မင်းထက်တောင် ပိုရင်းနှီးသွားဦးမှာ "

လေးနက်စကားက ဘာသဘောလဲ၊ ဟိုနေ့က သူ့ကိုချန်ထားခဲ့သည့် အတွက် မကျေနပ်လို့ ဒီနေ့တမင်သက်သက်ကြီး ခေါ်ရစ်နေတာမှန်း တော့ ကြည်သာသိသည်။ ။

"မင်းတို့ က အခုဘာဖြစ်ချင်တာတုန်း"

"ငါ့ကို ချမ်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေး"

လေးနက်လေသံက အတည်ပေါက်ကြီးဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် လေးနက်ကို ချမ်း ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်"

ဒီကောင်တွေ အားလုံးပေါင်းပြီး ပြောပြီဆို ကြည်သာ ရှောင်လွှဲလို့ မရတာ ကျိန်းသေပါသည်။ ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ငယ်နိုင်တွေလို ဖြစ်နေတာ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ မှ လေးနက်ကို ကြည်သာ အရှိန်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ဟိုနေ့က ချမ်းရှေ့မှာ မို့ တမင်သက်သက် လေးနက်ကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြီးရပ်ရှင်ရုံ အတူမခေါ်ဘဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် သိပ်မကြာခင် တစ်ရက်ရက်မှာ ခုလို ခေါ်အရစ်ခံရတော့မယ်ဆိုတာလည်း ကြည်သာ သိနေခဲ့ပြီးသား။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းနေတာက ကြည်သာကို ဒီအတိုင်းရစ်နေခြင်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ချမ်း ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တောင်းနေတာလဲ ချမ်း ဖုန်းနံပါတ်တောင်းရလောက်အောင်ကတော့

"မင်း ပေးမှာ လား မပေးဘူးလား ကြည်သာ"

"ငါပေးရင် မင်းတို့ က ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဟိုနေ့ကတည်းကချမ်းကိုမြင်ပြီး ငါခင်ချင်နေတာ၊ အဲဒီတော့ မင်းဆီက ဖုန်းနံပါတ်ရမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ချမ်းက မလွယ်ဘူးနော်"

"အောင်မာ မင်းကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မင်းနဲ့ တောင်အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံနိုင်သေးရင် ငါနဲ့ ဘာလို့ အဆင်မပြေစရာရှိလဲ"

"ဒါပေမဲ့ကွာ"

ကြည်သာ ဘာမှ မပြောဘဲ အင်တင်တင် လုပ်နေလိုက်သည်။ ။ လေးနက်က မေးစေ့ကို လက်ညှိုးဖြင့်ပွတ်ကာ တစ်ခုခုကို အကြံထုတ်နေသည့် ပုံ။

"ဒီလိုလုပ်မယ်လေ ကြည်သာ၊ မင်းငါ့ကိုပေးရမယ့်အကြွေးက ဘယ်လောက်လဲ"

လေးနက် နှုတ်က ထွက်လာသော စကားကြောင့် ကြည်သာမျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ သူ ငွေလိုလို့ ဆိုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်တည်းက လေးနက်ဆီက ချေးထားသည့် ပိုက်ဆံ ခုထိပြန်မဆပ်ရသေး။

"အဲဒီတုန်းက မင်း ငါ့ကို တစ်ပတ်ပဲစောင့်လို့ ပြောခဲ့တာနော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ဘော်ဒါချင်းပဲဆိုပြီး ဘာမှ မပြောခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲ"

"ငါးသောင်းလေ"

"ဪ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းမှတ်တော့မှတ်မိသေးတာကိုး"

"ငါ မမေ့ပါဘူးကွာ လေးနက်ကလည်း "

"မမေ့ဘူးဆိုတော့ ငါတို့ ပြောလို့ ဆိုလို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်မယ် ငါ့ဆီက ချေးထားတဲ့ ငါးသောင်းကို ပြန်မပေးနဲ့ တော့၊ အဲဒီအစားချမ်း ဖုန်းနံပါတ်ပဲပေး"

"ဟင် မင်း မင်း တကယ်ကြီးပြောနေတာလား လေးနက်"

"တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါဘယ်တုန်းက စကားကို ရှုံ့ချည်နှပ်ချည်ပြောဖူးလို့လဲ"

ကြည်သာ သက်ပြင်းလေးတစ်ခု ဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်မိသည်။ ။

"ဟယ်လို"

"အခု ပြောနေတာ ချမ်းလားမသိဘူး"

ဖုန်းလေးကိုကိုင်ထားရင်းနှင့် ချမ်းမျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိသည် ။ ဒီအသံကို ချမ်း မရင်းနှီးပါ။ ပြီးတော့ နံပါတ်ကလည်း ချမ်းတစ်ခါမှ မသိသောနံပါတ် ဖြစ်သည် ။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်။

"ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

"လေးနက်ပါ"

လေးနက်တဲ့ ။ အဲဒီနာမည်ကြားတာနဲ့ တင် အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးတန်းတန်းနှင့် အနက်ရောင်ကိုင်းကြီးကြီး ပါဝါမျက်မှန်တပ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံက ချမ်း အမြင်အာရုံမှာ တန်းခနဲနေအောင် ပေါ်လာသည် ။

နေပါဦး။ ဒီလူက ချမ်းဆီကို ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်တာလဲ။

"ဘယ်က လေးနက်လဲ"

တမင်ပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မေးလိုက်သည် ။ သူ့ဘက်မှ ရယ်သံတိုးတိုးလေး ကြားရ၏။

"ချမ်း မမှတ်မိဘူးလား။ ဟိုတစ်နေ့က ကြည်သာနဲ့ တူတူ ချမ်းလိုက်လာတော့ တွေ့ဖူးတယ်လေ"

"ဪ ဟိုမှန်ကြောင်နဲ့ တစ်ယောက်လား"

ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး ချမ်း ကြိတ်ရယ်လိုက်မိသည် ။ သူ့ဘက်မှ ခေတ္တ အသံတိတ်သွား၏။

"ချမ်းတို့ နဲ့ ရုပ်ရှင်တူတူ လိုက်ကြည့်ဖို့ ပြောခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်လေ၊ ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ မှတ်မိပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ချမ်း မှတ်မိပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ချမ်းဆီကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာ

လဲ မသိဘူးနော်"

"ချမ်းနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရချင်လို့ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ခင်ချင်တာလဲ၊ ချမ်းက အနိုင်ကျင့်တတ်တယ်နော်"

"ရပါတယ် ကြည်သာကိုတောင် ချမ်းက သူငယ်ချင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနိုင်မှာ တော့"

"ချမ်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်၊ ချမ်းပြောတာတွေ နားထောင်ပေးရမယ် ချမ်း သွားချင်တဲ့ နေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးရမယ်၊ ချမ်းစားချင်တာတွေ ဝယ်ကျွေးရမယ်"

"ဒီလောက်ကတော့ ရပါတယ်ကွာ"

"အာမတွေ စွတ်ခံမနေနဲ့ နော် ချမ်းက ဆိုးတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး၊ အဲဒီလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ရတာ ဘာ အကျိုးမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကိုယ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်ကွာ၊ ချမ်းကို ခင်မင်ချင်တယ်ဆိုတာထက် စိတ်ဝင်စားနေမိတာ"

ဟင် ဘယ်လိုကြီးတုန်း။ ခုမှ စသိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေကလည်း စည်းကျော်နေသလိုပါလား။

"ချမ်းက ခင်မင်ခွင့်ပဲ ပြုမှာ နော်၊ စိတ်ဝင်စားတာ မဝင်စားတာကတော့ ချမ်း တာဝန်မယူဘူး"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါက ကျွန်တော့်အပိုင်းပါ"

"အိုကေ ဒီလိုဆို သူငယ်ချင်းလုပ်ခွင့် ပြုရတော့မှာ ပေါ့နော်"

"Thanks နော်"

လေးနက်က ဖုန်းချမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ ပဲ ချမ်းက လျင်လျင်မြန်မြန်လေး တားလိုက်၏။

"ခဏလေးနော် မေးစရာလေးရှိလို့ "

"ဘာများ လဲ ချမ်းရဲ့ "

"ချမ်းဖုန်းနံပါတ်ကို လေးနက်က ဘယ်လိုရတာလဲ"

သေချာတာကတော့ ကြည်သာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဖြစ်နိုင်။

"ကြည်သာဆီကပေါ့"

"ဪ ဟုတ်၊ အဲဒီကောင် အနားမှာ ရှိရင် ဖုန်းပေးလိုက်ပါနော်"

"ဒါဆို ခဏလေး ကိုင်ထားဦး"

ကြည့်စမ်း ကြည်သာဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ချမ်း ဖုန်းနံပါတ်ကို လျှောက်ပေးရုံသာမက အနားမှာ တောင် ရှိနေလိုက်သေး၏။ ကြည်သာ ကြည်သာ နင်တော်တော် မလွယ်ပါလား။

"ဟယ်လို"

ကြည်သာအသံက ခပ်တိုးတိုး။

"ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး နင်တော်တော်ပါးစပ်ဖွာပါလား ကြည်သာ"

"ငါမပေးဘူးလို့ ပြောပါသေးတယ်ဟာ၊ လေးနက်က ငါ့အညှာကို ကိုင်လိုက်လို့ "

"ဪ အေး ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်၊ ဟိုက ဘယ်အညှာကိုကိုင်လိုက်လို့ နင်က ဒီလောက်ထိ ရက်ရောနေရတာလဲ"

ချမ်း စိတ်တိုသံလေးနှင့် မေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ

ပြန်ဖြေသံမကြားရ၊ တအောင့်လောက်ကြာမှ

"ကြည်သာက ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်လို့ ချမ်း သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာ လား၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ချမ်းရယ်၊ ခုလည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ခွင့်ပေးပြီးပြီဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ကြည်သာကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့ တော့နော်"

ကြည်သာလက်ထဲမှ ဖုန်းကို လေးနက် ယူပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ချမ်း စိတ်တွေကိုလျှော့ချလိုက်ရ၏။ နေပါစေဦး ဒီကောင် ကြည်သာ စ ကားမပြောဘဲနဲ့ ကို နေပစ်လိုက်ဦးမယ်။

လေးနက်တစ်ယောက် အတွေးများ ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေ မိသည် ။ သူ အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ ဝရန်တာမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဆေး လိပ်ဖွာနေမိသည် ။ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော မီးခိုးငွေ့တွေထဲမှာ ချမ်းရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်ပေါက်လာနေ၏။

မျက်လုံးလေးတွေ သိပ်လှသည့် ကောင်မလေး။ တခြားခေတ်ရဲ့ သ မီးပျိုတွေလို မျက်ကပ်မှန်တွေ အရောင်စုံတပ်ဆင်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့နဂိုကိုက မျက်ဆန်အညိုရောင်လေးနှင့် ။ ကော့ပြီးရှည်သွယ်သည့် မျက်တောင်များက ဝန်းရံထားတာ။ မျက်ခုံးနက်နက် ပါးမို့မို့နှင့် ကောင်မလေး။ နှုတ်ခမ်းဆိုတာမျိုးက ကော့ညွတ်ပြီးနီရဲနေမှ လှပတယ်လို့ လူတွေသတ်မှတ်ကြပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကျတော့ အောက်ဘက်ကို အနည်းငယ်ကွေးညွတ်ချင်သယောင် ဖြစ်နေသော ညိုတိုတိုနှုတ်ခမ်းလေးနှင့် လည်း ချစ်ဖို့ အလွန်ကောင်းနေသည် ။

သူမ စိတ်တိုလာလျှင် ထိုနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ရှေ့သို့
စုထွက်လာလျက် ပေစောင်းစောင်း ကြည့်တတ်သေး၏။ တစ်ခါလောက်
လေးပဲ တွေ့လိုက်ရတာဆိုပေမယ့် ထူးဆန်းစွာပင် လေးနက်ရင်ထဲမှာ စွဲ
လမ်းနေမိသည် ။ ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုလို
မျိုး စွဲလမ်းသွားမိတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါလို့ ပြောရင် သူ့ကိုအားလုံးက
ဝိုင်းဆဲကြမှာ လည်း မြင်ယောင်၏။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ချမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လေးနက်တက
ယံပဲ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ချင်နေမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ခုလည်း ဖုန်းလေးကို သူ ကောက်ယူပြီး ဆက်ရန်ကြိုးစားနေမိသည်
။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ သူ ဖုန်းဆက်လိုက်
ရင် ချမ်း အိပ်ပျော်နေမှာ လား။ သူ့ဖုန်းသံကြောင့် လန့်နိုးသွားရတဲ့
အခြေအနေမျိုးတော့ သူ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဒါကြောင့် ပင် ဖုန်းလေးကို ခု
တင်ဘေးက စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ထားလိုက်၏။

အိပ်ပျော်အောင် အိပ်စက်ပြီး မနက်မိုးလင်းမှ ပင် ဆက်ပါတော့မည်
။ သူ့ကြောင့် နဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါ။ သူနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ချမ်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းခြင်းများ ဖြင့်သာ မှတ်မိတည်ရှိ
နေစေချင်သည် ။ သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဘယ်လိုနောက်ကြောင်းကိုမှ ချမ်း
ကိုမသိစေချင်။ သူ ပြန်တည်ဆောက်မည့် ဘဝအသစ်ထဲမှာ ချမ်းကို ရှေ့
ဆုံးကပါဝင်ပတ်သက်နေစေချင်သည် ။

သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပါ့မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်ကတော့ အ
ကောင်းဆုံး ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

ချမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရေ လေးနက်ဆိုတဲ့ လူဟာ မင်းအတွက်သိပ်
အရေးပါတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရမယ်။

ခုလိုမျိုး စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချလိုက်မှ ပင် လေးနက် အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။ ။

ခုနစ်နာရီတိတိမှာ မြည်လာသော ဖုန်းနှိုးစက်လေးကို လှမ်းပိတ်လို
က်ပြီး သူ ဆက်အိပ်နေမိသည်။ ။ အဲဒါ သူ့အကျင့်ပဲ။ ဖုန်းကိုခုနစ်နာရီနှိုး
စက်ပေးထားတတ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ခုနစ်နာရီအတိမှာ မနိုးတတ်။
အနည်းဆုံးတော့ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ပေပြီး ဆက်အိပ်နေတ
တ်သည်။ ။

ခုလည်း အဲဒီအတိုင်း။ သူ တကယ်တမ်း နိုးလာတော့ မနက်ရှစ်နာရီ
ခွဲတော့မည်။ အိပ်ရာထက်မှာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး သူ အိပ်ချင်မှု
တူးဖြစ်နေသေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းဆိုတဲ့ အသိတစ်ခု ဝင်လာတာနဲ့ သူ
လက်များက ဖုန်းလေးဆီ ရောက်သွား၏။ ဖုန်းမြည်သံရှည်လေးထဲမှာ
တောင် သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်နေသည်။ ။

တကယ်ပါ ချမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီမှာ လာဖြစ်နေသည့် ခံစားချ
က်တော်တော်များများ သည် လုံးဝအသစ်စက်စက် ဖြစ်၏။

"ဟယ်လို" ဆိုတဲ့ အိပ်ချင်မှုတူးသံလေးတစ်ခု သူ့နားထဲ ပြုတ်ကျ
လာသည်။ ။ နားထဲက သွေးကြောမျှင်လေးတွေကနေတစ်ဆင့် သူ့တစ်ကို
ယ်လုံး နွေးထွေးသွားသလိုပါပဲ။

"ဘယ်သူလဲ၊ စကားပြောလေ"

ဒီကောင်မလေး အိပ်ချင်မှုတူးနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို မကြည့်မိတာလား
။ ဒါမှ မဟုတ် လေးနက်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ ဖုန်းထဲမှာ မမှတ်ထားလို့ လား။

"လေးနက်ပါ"

"လေးနက် ဟုတ်လား။ ဪ အင်း ပြော"

ချမ်း ဖုန်းသာပြောနေတာ အိပ်လျက်သားကြီးနဲ့ မျက်လုံးတောင်မှ ဖွင့်ရဲ့ လားမသိ။

"ဝရန်တာ ထွက်ကြည့်လိုက်"

"ဘာတုန်း အိပ်နေတဲ့ သူကိုဖုန်းဆက်ပြီး ဘာလို့ ဝရန်တာ ထွက်ကြည့်ခိုင်းတာလဲ"

"မင်းရဲ့ အိပ်ရာထဲကနေ အခုထ၊ မျက်လုံးတွေကိုစုံဖွင့်ပြီး ဝရန်တာ ထွက်ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော်ရောက်နေတယ်"

"ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ"

"မင်းကို ဝရန်တာ ထွက်ကြည့်ခိုင်းမှ တော့ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတယ်လို့ မင်းထင်လို့ လဲ"

"ဟင် ချမ်း အိမ်ရှေ့ရောက်နေတာလား"

"အခုထွက်ကြည့်လေ"

စကားသံလေးတိတ်သွားလျက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများ သာ ဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသည် ။ ချမ်း အိပ်ရာထဲကထပြီး ဝရန်တာဆီသွားနေတာပဲဖြစ်ရမည်။

"ဘယ်မှာ လဲ"

အလိုမကျသံလေး။

"သေချာရှာလေ ချမ်းရဲ့ "

သူ တွေးကြည့်တာနှင့် မြင်ယောင်နိုင်ပါသည် ။ ခုချိန်လောက်ဆို သူ့ကိုရှာမတွေ့လို့ ချမ်း မျက်မှောင်လေးကျုံ့လျက် နှုတ်ခမ်းကွေးလေးကို စုထားတော့မည်။

"ဟာ သေချာရှာနေတာပဲ မတွေ့ဘူး"

ခပ်ဆတ်ဆတ်သံလေးကြောင့် သူ တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်မိ၏။

"ဘာရယ်တာလဲ"

"ကဲ အခုအိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေလား မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အိပ်ရာထပြီး မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးတော့၊ ခဏနေရင် ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့မယ်"

"ဘာပြောတယ် ခဏနေရင် ကျွန်တော်ထွက်လာမယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ၊ ခုနကပြောတော့ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်နေတယ်ဆို"

"ဒါကတော့ မင်းအိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတာလေး ပြေသွားအောင်လုပ်ပေးတာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုနကမှ အိပ်ရာနိုးတာလေ၊ နိုးနိုးချင်းဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ မင်းအသံလေးကို ကြားချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ "

"အဲဒါ သူငယ်ချင်းလား"

"မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟိုနေ့ကတည်းက ပြောပါတယ်၊ ချမ်းကိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာလေ"

"အင်း အဲဒီတော့"

ခုနကလို အိပ်ချင်မူးတူးသံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ တမင်လုပ်ယူထားသော ညစ်ကျယ်ကျယ်သံလေး ဖြစ်လာသည် ။

"အဲဒီတော့ အဆင်သင့်လုပ်ထားနော်၊ ကျွန်တော် ခဏနေလို့ ချမ်းတို့လမ်းထိပ်ရောက်ရင် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်၊ မနက်စာတူတူ သွားစားရအောင်"

တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောတာကို နားမထောင်တော့ဘဲ သူ ဖုန်းချပစ်လို

က်သည် ။ ချမ်း သူ့ကိုတမင်ညစ်ပြီး ငြင်းနေဦးမှာ စိုးလို့ ပါ။ ရေကို ခပ် သွက်သွက်လေးချိုးလိုက်ပြီး တီရှပ်အဖြူရောင်တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီ တိုတစ်ထည် ယူဝတ်လိုက်သည် ။ သူက ဆံပင်တိုတိုသာ ထားတတ် သောကြောင့် ခေါင်းပိုင်းကိစ္စအတွက် အချိန်ပေးစရာမလို။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ဆင်ယင်မှုကို သူ နှစ်သက်သ ည် ။

ချမ်းတို့ အိမ်အောက်ကို သူ ရောက်သွားချိန်မှာ ကိုးနာရီခွဲအတိ ဖြစ် ၏။ သူ ဖုန်းဆက်လိုက်သည် ။ ချမ်းများ မလာနိုင်ဘူးဟု ပြောလေမ လားလို့ တွေးပူနေမိသေး၏။ သို့သော် သူ့ပူပင်မှုတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ယောက်ျားဆန်သော တီရှပ်အနက်ရောင်အကျပ်လေးကို အောက်က ဂျင်းစကက်တိုလေးနှင့် တွဲဝတ်ပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသောချမ်းပုံစံက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည် ။ ဆံပင်ခွေ ခွေလေးများက ဂုတ်နားမှာ တင်ဝေဝေလေးမို့ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်တွေအားလုံး ချမ်းထံမှာ တွေ့ရှိရသည် ။

သူ ပြုံးပြလျက် ငေးကြည့်နေတာမြင်တော့ ချမ်း နှုတ်ခမ်းလေးစူသ ည် ။ ဒါလေးက သူမ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း အမှတ်မ ထင် ပြုမူမိနေကျ အမူအရာလေးနဲ့ တူပါရဲ့ ။

"ချမ်းကို ဘာလို့ မနက်စာတူတူသွားစားဖို့ ပြောတာလဲ"

ချမ်းတို့ အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်မိကြတော့ ချမ်း ကပင် စတင်မေးသည် ။ သူကစပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာ ပဲ ချမ်းထံမှ စကားသံကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

"အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား ညာပြောရမလား"

"ကိုယ် အားသန်တဲ့ အတိုင်းပြော"

အရွဲ့တိုက်သလို ပြောလိုက်ပုံလေးက လေးနက်ကို ရယ်မောမိသွားစေသည်။ ။

"ဒါဆိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ်၊ တကယ်တော့ ညတည်းက ချမ်းဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ချင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်း အိပ်နေရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ မနက်နိုးမှ ပဲ ဆက်လိုက်တာလေ၊ ချမ်း အသံလေး ကြားပြီးသွားတော့ ချမ်းမျက်နှာလေးကိုလည်း တွေ့ချင်လို့ "

တချမ်းချမ်းထဲ ချမ်းနေသော လေးနက်ကိုကြည့်ပြီး သူမအတွေးတွေ နည်းနည်းနယ်နယ်လိုက်မိ၏။ ဒီလူပုံစံက ချမ်းထက်အသက်သိပ်ကြီးပဲမရသော်လည်း လူကြီးဆန်သည် ။ ဝတ်ပုံစားပုံ သန့်ပြန့်ရိုးရှင်းသည် ။ မျက်မှန်ကိုင်းအနက်ရောင်များ အောက်က မျက်ဝန်းတွေက ယုံကြည်ရာတစ်ခုကို မရရအောင်လုပ်မယ့် တိကျပြတ်သားသော မျက်ဝန်းမျိုးတွေ။

"ချမ်းက အခု ဘာတွေလုပ်လဲဗျ"

"ကျောင်းတတ်တယ်လေ၊ ကျောင်းမသွားဖြစ်တဲ့ နေ့ကတော့ အပြင်မှာ ဘော်ဒါတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တယ်၊ ဂီတာတီးတယ်၊ လျှောက်သွားတယ်၊ လျှောက်စားတယ်၊ အရမ်းကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ၊ ကဲဘာသိချင်သေးလဲ"

"သိချင်တာတွေကတော့ အများကြီးရှိသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဟုတ်ရင် ဒီကြာဇံသုပ်ကို ကောင်းကောင်းစားရမှာ ကို မဟုတ်ဘူး "

ငရုတ်သီးများများ ဖြင့် သုပ်ထားသော ကြာဇံသုပ်ကိုတူနှစ်ချောင်းနှစ်

င့် ညှပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်တာကို သူက ငေးမောကြည့်နေသေး၏။ ဒီလူ ဘယ်လိုလဲ၊ ချမ်း လုပ်သမျှတွေကို အဲဒီလိုကြီး လိုက်ကြည့်နေတော့မှာ လား မသိပါ။

"ရှင်လည်း စားလေ"

သူ့ရှေ့က စားပွဲပေးမှာ ရှိနေသော ခေါက်ဆွဲသုပ်ပန်းကန်က တစ်စက်မှ မထိရသေးဘဲ ဒီအတိုင်း။ လမ်းဘေးမှာ ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ချမ်းက ခေါ်လာတော့ သိပ်များ ဘဝင်မကျလို့ လား။

"ရှင်က လမ်းဘေးဆိုင်က အစာတွေ မစားတတ်ဘူးလား"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားတတ်ပါတယ်"

ပျာပျာသလဲငြင်းပြီး ချက်ချင်းပင် စားပွဲပေါ်မှ အသုပ်ပန်းကန်ကို ကောက်ယူစားလိုက်သော လေးနက်ကိုကြည့်ပြီး ချမ်း စိတ်ထဲမှာ သဘောတော့ကျသွားသည် ။

"နောက်ဆိုရှင်လည်း ကျွန်တော် အမြဲလာမယ်နော် ချမ်း"

"ချမ်းက ဒီလိုကျောင်းပိတ်ရက်ပဲ ဒီအချိန်ရှိတာနော်၊ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ ရက်တွေဆို မနက်စာကို ကျောင်းက ကင်တင်းနံမှာ ပဲ စားဖြစ်တာများတယ်"

"ဪ ဟုတ်လား၊ ကြည်သာတို့ နဲ့ လား"

ကြည်သာတို့ နဲ့ လားလို့ သူမေးလိုက်ပုံက နည်းနည်းတော့ အလိုမကျဖြစ်နေပုံ။ ချမ်းကတော့ အသုပ်စားမပျက် ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"ဒါနဲ့ ရှင်ကရော ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျောင်းတက်တုန်းပဲလား"

"ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကပဲ ကျောင်းပြီးသွားပြီလေ"

"ဒါဆို ချမ်းထက် တစ်နှစ်ကြီးတာပေါ့၊ ချမ်းက သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမယ် ထင်နေတာ"

"ဘာလဲ ကျွန်တော်က အိုနေလို့ လား"

"နေပုံထိုင်ပုံက နည်းနည်းလူကြီးဆန်နေလို့ ပါ"

"ဒါကတော့ လူကြီးဆန်မှ ဖြစ်မယ့် နေရာလေးတွေ တော်တော်များများ နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရလို့ ပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ အ လုပ်သွားရင်တော့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုနေရတာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းမြတ်တို့ နဲ့ တွေ့တော့လည်း ကျွန်တော်က လူငယ်တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ ဪ ကောင်းမြတ်တို့ ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်းလာတဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်ပေါ့၊ တစ်ရက်လောက် မင်းကို သူတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်"

"ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းများ တယ်ဆိုပေမယ့် ချမ်းကယောက်ျားတကာကိုတော့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

ကုန်သွားပြီဖြစ်သော အသုပ်ပန်းကန်ကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ကော်ဖီကို တစ်ငုံယူသောက်ရင်း သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းများ နဲ့ တော့ ချမ်းကို ကျွန်တော် အထင်မသေးပါဘူး"

"ချမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်ဘူးလေ"

"အင်း အဲဒါ ကောင်းပါတယ်"

အဲဒီနေ့က ချမ်းနဲ့ စကားပြောခဲ့ရတာ လေးနက်အတွက် တကယ့်ကို
အမှတ်တရပါပဲ။

ဒီလိုမျိုး အတူတူရှိနေခွင့်ရသည့် နေ့ရက်လေးတွေ
နောက်ထပ်အများကြီး အများကြီး လေးနက် ပိုင်ဆိုင်ချင်မိသည် ။ သူရဲ့
တခြားတစ်ဖက်က စိတ်ညစ်စရာ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို မေ့ဖျောက်ပ
စ်ထားနိုင်ပြီးပျော်ရွှင်စရာနေ့သစ်လေးတွေကို ချမ်းဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကြောင့် လေးနက်ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။
